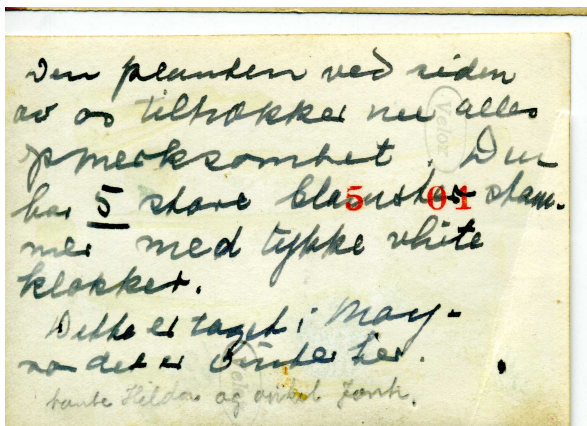

Flyttet til Transvaal

Kommentar til bildet ovenfor

I Gud – Vi hadde fått svar om at det var Guds vilje at vi flyttet til Transvaal. Den 6. februar 1927 reiste vi fra Nzongomane misjonsstasjon til Evmelo. Margrethe og Ruth begynte på skolen. En riktig god skole. Zuluspråket kunne de meget godt, men jeg hadde bara undervist de på norsk i de forskjellige fag. Nå var jeg imidlertid redd for at min engelsk ikke var god nok. I begynnelsen var det nok litt vanskelig for barna våre også, men det gikk bra. Læreren deres, Mrs. Smuthy var så begeistret for dem. Alltid når vi møttes, sa hun: Oh, your children are very clever, Mrs. K.. Johan likte arbeidet sitt. Vi hadde en god tid i Evmelo, men så ble Johan sendt til Belfast for å hugge alt kunstarbeidet til en stor kirke av sten som ble bygget der. Mange beundret arbeidet hans og flere foreslo at han skulle begynne med stein-arbeid for seg selv. I den tiden bodde han hos Br. / str. Henning. Da kirken var ferdig fikk han bestilling på flere kunstverk i

sten og før året var omme bestemte han seg for å begynne for seg selv.

Første mars 1928 reiste vi fra Evmelo til Belfast. Her fikk også barna god skoleundervisning. Det gikk meget bra bra for dem. De ble elsket og avholdt av lærerne. Alle viste stor interesse for misjons-barna. Vi hjalp til med møter i Belfast Location. Om søndagene var det møter på XX. Først for de hvite og siden for de innfødte. Gud velsignet oss meget. Tre-kløveret vårt var ivrig med i sang, og vitnet og var oss til stor glede.

Det første året leide vi et gammelt hus. Det var et pent sted, men dessverre var det fullt av veggelus der. Vi prøvde 3 ganger å få det rent. Langt fra skolen var det også og for forretningens skyld måtte vi se oss om etter et annet sted å bo. Vi fikk kjøpt en tomt i Von Krayenberg gt., like ved Kirken, bare 5 min vei fra høyskolen og ca 10 min fra folkeskolen. En venn av oss tilbød oss å låne penger av ham og så gikk vi i gang med bygging. Tomta var full av old klip, men vi fikk en innfødt til å grave den ut av jorda og av disse stenene ble verkstedet bygd. Tomta ble dermed preparert til en god hage med frukttrær, grønnsaker og blomster. Vi hadde ikke kapital, men Herren velsignet med kraft og visdom. Det var underlig å se hva som ble gjort. Vi hadde mange vidunderlige opplevelser om Guds hjelp og trofasthet mot oss. Jeg kan ikke skrive ned alt jeg ønsker. Boken blir for lang. Både åndelig og timelig velsignet

Gud oss og gav oss vitnesbyrd som ble bevart av mange. Kværnstrøms familie erindres ennå med takk og kjærlighet av de mange som vi ble kjent med gjennom forretningen så vel som vårt arbeid i evangeliets tjeneste.

Vi hadde gleden av å leve sammen i Belfast i ca 15 år. Barna fikk meget god utdanning her. Belfast er kjent for et særlig godt undervisningssenter hvor barn og ungdom samles fra de forskjellige steder i Republikken. Det er gode skoler der, folkeskole såvel som Høyskolen. Alle fikk sin matrikkel her (tilsvarende artium hjemme). Forretningen gikk stadig bedre. Det var en stor glede for meg å ta del i arbeidet som bokholder og designer og letter writer for gravstener og forskjellige andre bestillinger.

Da huset vårt var ferdig fikk vi også gleden av å ha misjonærbarn fra lavlandet hos oss om sommeren.

Belfast er kjent for å være et virkelig sunt sted. Det høyestliggende sted i Unionen. Det var primitivt hos oss, men Gud velsignet oss med frisk luft og frihet. Det var en glede for oss å se de røde roser komme fram i de bleke barne-kinn fra lavland og feberstrøk. Om vinteren er det fryktelig kalt i Belfast, som nevnt det høyeste sted i Sør-Afrika. Våre barn hadde da anledning til å besøke venner i de varmere steder.

Vi hadde gleden av å møte Høyland, Reinholts, Thorell og Monsens ved forskjellige anledninger. Særsomt minnes jeg en konversasjon i Barberton hos Høylands. Vi fikk innbydelse til M.st. til Reinholds og til Komatiport M.st. Til Thorvels. I 1940 bestemte vi oss for å ta 2 ukers ferie i juli når Ruth hadde ferie og 2 uker i oktober når Margrethe fikk sin ferie. Vi ville da dra til Natal og se James, det stedet Kværnstrøm fikk da han fikk misjonskallet til James Zululand Syd-Afrika Jeg har nevnt det for at trots meget arbeid, hadde vi ikke funnet dette stedet. Siden vi kom til Transvaal hadde vi truffet 2 personer som kjente stedet og fortalte oss forskjellig om stedet. Margrethe og Ruth var nå ved Middelburg hospital for å lære sykepleie.

Reisen til Shongwe M. St. 4. juli 1940

Kværnstrøm dør

For første gang siden vi kom til Afrika hadde vi besluttet oss å ta ferie. Derfor hadde vi mottatt Reinholds og Thorells innbydelse om å besøke dem. Ruth hadde også ferie og vi var glad for at hun og Ester var med oss.

Det var tidlig på morgenen den 4. juli. Alt var pakket og i stand til reisen. Huset og porten var stengt og vi tok plass i vår kjære bil som nettopp var kommet fra bilverkstedet, oppusset og overhaldt, fullt ferdig til den lange reisen til Hectoro-Spruit og Komatiport. Pappa tok hatten av og vi forente oss i bønn til Gud om å bevare vårt hjem, gi oss en god reise og ferie. For min del følte jeg meg trett og sliten, og tenkte knapt på å se bort på vårt kjære hjem, men Gud er god. Han gav meg kraft og mot så vi virkelig kunne glede oss sammen hele veien. Vi sang og priste Gud. Pappas kor var flere ganger: I do, I do, I do. I very often do. I long to be with Jesus, where all is good and true. And also: Lets go on, Ya, lets go on. Talking about. This good all way. Lets go on, yes lets go on talking about the Lord.

Kommet til Barberton hvor Høylands var misjonærer, var den eldste datteren deres, Astrid, på hospitalet. Hun hadde brukket armen. Vi overnattet der og besøkte

datteren på sykehuset.

Tidlig neste morgen begav vi oss til Shangwe M. st., hvor vi ble hjertelig mottatt. Tidlig fredag morgen var det bønnemøte. Jeg var meget trett, så Johan sa at jeg kunne hvile, og han kunne gå på bønnemøtet alene. En stund etter kom han tilbake, oppløftet og velsignet. Pris skje Gud. Det var en herlig stund, sa han. Han stod ved vinduet og spurte om jeg hadde lagt merke til utsikten her? Du kan se langt omkring. Jeg ville ønske at vi ikke skulle lenger. Men du vil vel gjerne se Thorells og Monsens også, sa jeg. Ja, men veien er så lang, skal jeg si deg.

Etter frokost gikk vi og så oss omkring. Det var interessant. Vi kom fra det kalde Belfast, og her var det rene sommervarmen. Ved middagstider var vi tilbake. Kl 3 p.m... var det arrangert møte på M.st.. Det var velkomstmøte for oss, men også Memorial service for Dr. På stedet og en del pasienter som ble drept i en bilulykke noen dager før vi kom. Det var en kollisjon med en stor lastebil. Vi skulle være talere. Jeg våknet opp den morgenen med Joh. Åp, 3: 11: Hold fast på det du har og la ingen ta din krone. Johan ville at jeg skulle begynne, men jeg sa: Du er mannen, og sånn ble det. Kirken var overfylt av folk. Johan talte alvorlig og gjentok flere ganger: En kristen som ikke ber, er åndelig død. Plutselig stanset han og sa: Unnskyld meg. Jeg har fått så vondt i hodet, fortsett du Hilda.

Ruth ble med han ut fra møtet og hjalp han opp til rommet vårt i annen etasje. Det varte ikke lenge før en kom og ropte til meg at Kværnstrøm var meget dårlig og at jeg måtte komme. Han lå utstrakt på sengen. Jeg spurte han hva som var i veien og han sa: Jeg er ikke syk, det er bare hode. Kjære, hold på hodet mitt. Vi tok et tørke og dypet i kaldt vann og bandt rundt hodet hans. Det syntes han hjalp. Spurte så etter barna. Ruth og Esther var sammen med oss her. Men Margrethe da? Hun er på Middlburg hospital. Må vi hente henne. Ja, det er best du gjør de, sa han. Johan, du vil vel ikke gå fra oss? Jo, det blir nok så, sa han. Hva skulle jeg gjøre? Shongwe M. st. Hadde et hospital. Dr. Kom dit 2 dager i uken, tirsdag og lørdag. Han bodde i Komatiport, ca 25 engelske mil derfra. Dette hendte en fredag. Det ville koste ca 25 å få han hit. Misjonærene samlet seg med oss i bønn, men det var som stengt. Plutselig kom Matron s/r Lilly Gustavsens opp og sa: Dr. Har kommet i dag i stedet for lørdag. Vil du at han skal komme og se til Kværnstrøm. Takket være Gud. Dr. Er sendt som svar på bønn. Kan han komme hit. Dr. Så med en gang at Kværnstrøm hadde hatt stroke - hjerneslag eller blødning. Vi tenkte at det var malaria på grunn av overgangen fra høyfjell til lavland.

Jeg spurte Dr. Om det var alvorlig og han bekreftet at det var det. Hans far døde også i et slikt anfall. Til Reinholds hadde han sagt at Kværnstrøm ikke kunne leve mer enn 2 døgn. Det ble ringt fra Hector-Spruit til Margrethe c/o Matron og bad henne å komme. Reinholds ringte også til misjonærene som hadde telefon.

Kværnstrøm lå stille hele natten til kl 2. Så sa han så inderlig: Min Jesus.

Lørdag, dagen etter reiste Reinholds og Ruth til Hector-Spruit. S/R Lilly kom kl 10 om morgenen og tilbød seg å hjelpe oss å vaske ham osv.. Jeg hadde våket hele natten sammen med str. Bergsten og str. Lilly mente at jeg kunne gå i et annet rom og hvile meg litt., muligens ble det mer våking. Jeg hadde nettopp lagt meg ned på sengen da Esther kom og sa: Mamma, kom. Pappa dør. Han hadde fått et nytt slag og fikk hjemlov den 6. juli 1940. kl 10 a.m.. Reinholds og Ruth hadde jo reist til Hector-Spruit. Vi fikk en gutt til å sykle etter den og si i fra at Johan var død og at de måtte kjøpe det vi trang.

Hvor skulle han begraves? Mrs. Reinholds sa at han gjerne kunne hvile her i hagen hos dem. Det ville bare være stort å ha en misjonærs grav her. Jeg kom til å tenke på hva han sa fredag morgen: Jeg ønsker at vi kunne bli her og ikke dra lenger. Likeså sa han ofte: Jeg ønsker ikke å dø og bli begravet her i kalde Belfast. Derfor sa jeg til str. Reinholds at jeg var glad for tilbudet, men vi får høre når R & R kommer. De skulle forhøre seg om kisten kunne sendes med toget, og hva det ville koste osv..

De fikk ingen kiste i Hector-Spruit. Skulle kisten sendes til Belfast, måtte den fores med bly. Den billigste kisten kostet £ 40., og frakten ca £ 10. Reinholds trodde at det var best å begrave ham på M. st.. Dagen før hadde han fått hjem eikeplanker for å lage skaper av. Det var den riktige lengden, og av samme materialene som han brukte å lage kister av for folk i kretsen. Var jeg villig, så ville han gjerne lage kisten til Johan. Jeg var meget takknemlig for deres imøtekommenhet og oppofring. Han begynte på kisten med en gang, og den ble riktig pen. Det var ikke vanskelig å se at dette ikke var første kisten han hadde laget.

Reinholds og Ruth telefonerte til de misjonærene vi kjente, alt ble ordnet og begravelsen ble holdt søndag den 7. juli. Loven her i landet, særlig i lavlandet, krevet at begravelsen må finne sted hurtigst mulig.

Det var virkelig en stor glede å se misjonærene Karlsons, fru Middelburg, Høylands, Thorvells, Monsens og flere fra Komatiport. De kom lange veien for anledningen. Likeså møtte det fram flere hundre av de innfødte. Det var en solfylt, stille dag. Herrens nærhet og velsignelse var merkbar i blant oss. Margrethe kom med Karlsons lørdag kveld. Pappa hadde fått sin friske kolør tilbake og lå som om han sov en naturlig søvn. Det var underlig å legge merke til vennenes kjærlighet og oppofring. Hvordan Gud holdt oss oppe og trøstet oss i sorgen. Det ble ikke lange ferien. Mandag morgen den 8. juli reiste vi hjem igjen. Jeg hadde ikke lært å kjøre bil den gangen, så vi nyttet anledningen til å reise sammen med Arne Høyland. Han hadde en innfødt med seg som kjørte vår bil. Barna og jeg kjørte i Høylands bil. Vi hadde sendt telegram om at vi kom hjem, så arbeidsfolkene våre møtte opp. De var rent utrøstelig for at Bas var død. Jeg gav dem fri en uke til. Kom igjen neste uke, på tirsdag, så vil jeg bedre forstå hva som skal gjøres. Det ble mottatt med glede og håp.

Huff, hvor bitende kaldt det var i Belfast, emn Herren bevarte oss. Mazina fikk bli. Hun fyrte og hjalp til. Høylands reiste hjem til Barbeton, men snart kom våre kjære venner Karlsons. De ville ha ferien hos oss. Jeg syns at det var urimelig, men de sa at de følte at det var Guds vilje. Det var det nok også og alle var de meg til stor hjelp. Folk i Belfast var opprørt over at de ikke hadde hørt om begravelsen. Karlsons hjalp meg så vi arrangerte et minnemøte i Veslian kirken den 14. juli. Det ble en rørende stund. Tross den kalde tid og ferietid, var kirken fylt til trengsel. Vår kjære pastor og str. Samual Steyn og sønnen pastor Petie Steyn var også tilstede. Det var en minnestund som ikke blir glemt.

Hvordan jeg fikk fortsette arbeidet

Samme dag fikk vi besøk av Mr. og Mrs Edv. Stenkamp med familie. De hadde skrevet til oss om de kunne komme på søndag, da de ville snakke med Kværnstrøm om en gravstein til Stenkamps fars grav. Dette var jo i krigstiden. Både Mr. & Mrs. Stenkamp arbeidet som Pilots for å sende mat til soldatene "up North". De hadde ikke anledning til å komme til oss på ukedagene. Brevet som de sendte til oss

kom først lørdag ettermiddag. Det var derfor ikke tid til å svare på det heller. Det ble et sjokk for dem da de fikk vite at Kværnstrøm var død og begravet. De var så glade i Kværnstrøm. Han hadde vært hos dem i flere uker og samlet stener til den engelske kirken i Carolina. Alt kunstverk hadde han hugget der. Nå ville de ha hans arbeid til gamle Mr. Stenkamps grav. Vi hadde invitert folk fra minnegudstjenesten til hjemmet vårt for bevertning. Det var leit, men Br. og Str. Karlson overtok gjestene. Ja ba om unnskyldning og gikk med Stenkamps ut på arbeidsplassen og vår utstilling for å se om det var noe som kunne passe. Jo, de fant hva de ønsket. Det var ikke ferdig, men de ville gjerne ha Kværnstrøms arbeid om de så måtte sende det til Johannesburg eller andre steder for å få det ferdig. Jeg viste prisene og de ble fornøyd og gav meg en riktig god bestilling. Jeg fortalte at jeg ventet arbeiderne tilbake f.k. tirsdag og jeg ville da spørre dem om de ville hjelpe meg med å få det ferdig snarest og jeg ville la dem få høre resultatet.

Tirsdag 16. juli 1940 kom alle mennene tilbake. De var spendt på hvordan dette skulle gå. Jeg fortalte dem at jeg hadde fått en ny bestilling. Hoved-stenen en liggende scroll og likeså rammen skulle være fint huggen. Mazina sa: Om jeg kunne gjøre malen, skulle han gjøre den ferdig, likeså rammen.

Vi hadde en del gravsteiner ferdig, så jeg sa til mennene at de kunne fortsette å arbeide her inntil vi får ferdig de stenene som er påbegynt. Mens Mazina arbeidet med bestillingen for Stenkamp, fortsatte vi å polere, hugge grovhogge rammer osv..

3 gravstener hadde vi som skulle settes opp i gravgården i Belfast Location. Jeg hadde ikke vært mye med når gravstener ble satt opp, men alt som skulle til hadde jeg oppskrevet, sånn som sement, sand osv.. Jeg spurte så 5 av de som hadde hatt mest med dette å gjøre og spurte dem hvor vi skulle ha av de forskjellige ting og alt hva jeg hadde skrevet opp var riktig, både for voksne og barnegraver. Så spurte jeg dem om de ville gjøre arbeidet slik som bas Kværnstrøm hadde lært dem. Zulu var den eldste, så han fikk ta ledelsen. Klarer vi dette, kan vi kanskje fortsette arbeidet. Ja, de ville gjøre det beste for meg.

Den første uken satte vi opp 3 gravstener i Location. Senere satte vi opp 2 gravstener for hvite folk. Alt gikk over forventning bra. Stenkamps kom og så på arbeidet da vi hadde fullført ordren og de var tilfredse. Mrs. Edvard Stenkamp var en kjent artist i maling, musikk osv., så vi spurte om hun ønsket å tegne inskripsjonen og mønstret selv og det ville hun gjerne. Etter et par dager kom de igjen med alt som skulle skrives på stenen, Scrullen var som før nevnt fin hoggen og bokstavene skulle være ned-hugget og malt med gull. Zulu hugget bokstavene og jeg malte dem. Da alt var ferdig, kom de igjen. De var meget tilfredse med alt som vi hadde gjort, men så var spørsmålet; Hvem skulle sette den opp? De bodde 15 mil på andre siden av Ermelo. Kunne vi kanskje gjøre det også? Jeg sa som det var at vi hadde satt opp 5 graver siden jeg ble alene. Herren har hjulpet så det har gått over all forventning. De sa da at de ville bli glade hvis vi ville gjøre det for dem, Vi har noen til å bringe mat "up north" til soldatene denne uken og må derfor få gjort det nå, men vet ikke hvem vi kan spørre.

Mennene var villige til å gjøre det. Naboen vår, Br. Stander pleide å ta transport for oss og han kjente også veien og lovet å gjøre det f.k. fredag. Alt ble gjort i stand og lastet på bilen torsdag ettermiddag og tidlig fredag morgen dro vi avsted til Stenkamp ca 15 miles på den andre siden av Ermelo. Det var lang vei, men vi kom

fram ved middagstider. Det gikk over all forventning bra med arbeidet. De var så begeistret og takknemlige for alt vi hva vi gjorde. Det gav meg nytt mot til å fortsette - i alle fall til vi hadde utført de bestillingene vi hadde fått før Kværnstrøm fikk hjemlov.

Jeg trodde ikke det kunne gå for en kvinne å drive sten-forretning, så jeg averterte forretningen i flere aviser, men det var i krigstiden og ingen kjøper kom, så vi holdt på.

Som jeg har nevnt før, hjalp jeg til i arbeidet mens Kværnstrøm levde. Jeg hadde stor interesse av det, men ante ikke at jeg derigjennom fikk undervisning for slev å kunne overta forretningen alene. Det var underlig å legge merke til hvordan Gud gav kraft og visdom dag for dag.

De innfødte mennene som jeg hadde i arbeide hadde fått god undervisning av Kværnstrøm. De viste også respekt og villighet mot meg og godtok meg som deres "Bas", selv om jeg var en kvinne. De taltale meg alltid som Nkosikazi (en høyerestående kvinne) i deres språk.

Arbeidet gikk frem. Bestillingene kom inn, og alle uttrykte beundring og tilfredshet med arbeidet. Priset være Herren. Han lot meg forstå ordet: Jeg formår alt i Kristus som gjør meg sterk. Jeg fikk oppleve Guds omsorg og ledelse i alt

La meg fortelle noen få ting som eksempler: Jeg hadde 9 menn i arbeid og senere fikk jeg en hollender, Mr, den Heier til hjelp med å hugge og mønster. Hittil hadde Poul Zulu og jeg gjort det, men hendene mine hovnet opp og øynene mine ble dårlige. Jeg ble virkelig glad da Mr. den Heier kom og sa: Han kjente det som Guds vilje at han skulle komme og hjelpe meg. Han var en flink maler og signreiter og ble til stor hjelp for oss.

Alle skulle betales i slutten av måneden. En tid hadde jeg hatt mange ekstra

utgifter. Da lønningsdagen kom hadde jeg ikke penger. Jeg fikk ikke sove. Jeg bad og minnet Gud om de løfter jeg hadde prøvet. Likesom satte mine føtter på løfter jeg hadde prøvet. Den gang hjalp du meg, Herre, og den gang osv.. Hjelp meg også denne gang. Kl 6 om morgenen stod Esther opp. Hun sa: Mamma, du har ikke sovet i natt. Jeg vil gi deg frokost på sengen. Hun gikk, men fra døren i midtrommet så hun at det sto en fin bil utenfor. Hun kom tilbake og sa: Mamma, det står en fin bil utenfor. Priset være Herren, sa jeg, det er svar på vår bønn. De var fra Waherfall Roven og kom for å kjøpe gravsten til sin datter som var død. Heldigvis hadde vi en på utstillingen som de likte og bestemte seg for. Vi gikk så inn for å skrive ned bestillingen og kontrakten. Jeg fortalte at vi som regel tok halvdelen av kjøpesummen ved bestillingen og resten ved avleveringen. Vi vil helst betale alt i dag, sa de, og så snart dere har den ferdig, kommer dere og setter den opp for oss, Dette

var ukjent for meg, og jeg ble helt forundret. Takket og fortalte dem at de kom som svar på bønn - og vidnet om Guds trofasthet.

Samme dagen kom også 3 personer til, De hadde fått gravstener på avbetaling lenge før Kværnstrøm døde, men hadde ikke vært nøye med avbetalingen. Vi trodde ikke at vi kom til å få de pengene, men Gud er trofast. Jeg fikk mere penger den dagen enn jeg trang til å betale arbeidsfolkene den måneden. Lignende hendte flere ganger.

Stenbruddet

Vi hadde leid et stenbrudd ca 8 engelske mil fra Belfast. Stenbruddet Bospor hadde blå og sort granitt. Som jeg har nevnt før, var jeg meget interessert i arbeidet og Johan fant interesse i å fortelle og vise meg alle ting i arbeidet, men det var sjelden jeg fikk tid til å bli med til Stenbruddet. Det hendte av og til at5 vi tok barna med oss dit lørdag ettermiddag, mere som en utflukt. Når barna lekte omkring fortalte Johan meg forskjellig om å ta ut sten osv., men jeg må si at jeg fikk ikke tak i det. Og nå, hva skulle jeg gjøre? Vi trang sten, og vi måtte gå til bruddet. Arbeiderne gjorde sitt beste, men de savnet Bas's myndighet også der. Vi forsøkte i flere uker uten at vi fikk ut de stenen vi behøvde. Det ble for mye for meg. Jeg sprang fra arbeidet til bilen. Jeg kastet meg ned i bilen og ba: Om det er din vilje, Gud, at jeg skal fortsette i dette arbeide, hjelp meg nå. Vis meg hvordan jeg skal gjøre det. Jeg vet ikke hva som hendte, men plutselig så jeg alt for meg om dette, Noe helt underlig hendte. All frykt og motløshet forsvant. Jeg gikk tilbake til bruddet og gav befaling, sånn som det var vist meg. Mennene så forundret på meg og gjorde som jeg befalte. Jeg risset opp og merket stedene de skulle borre osv.. Da det var ferdig satte vi blekker og kiler inn. Jeg forklarte hvordan de skulle slå kilene forsiktig inn, 1., 2., og 3. gang. Til stor glede og forundring sprakk det rett ned til bunn og vi hadde en fin slett vegg i fjellet. Etter den dagen hadde vi ingen vanskeligheter med å få ut sten. Jeg fortalte mennene om min opplevelse, og gav Gud æren for å ha vist meg hvordan jeg skulle gjøre det. De var så forundret og viste stor respekt.

Revehodet

Alt syntes nå å gå bra. Herren velsignet og arbeiderne gjorde sitt beste, men etter en tid hendte det noe. Jeg kunne ikke forstå hva det var. Det var som en slappelse i interessen hos alle sammen. Spurte jeg hva det var, svarte de bare unnvikende. Det ble virkelig et bønneemne for meg. Hva og hvem var lederen? En natt fikk jeg et drømmesyn. Jeg så en av mennene i full skikkelse, kledd som vanlig, men hodet hans var en revs. Om morgenen ba jeg han komme så jeg fikk snakke med ham. Si meg, hva slags dyr en en rev? Gjør den noen skade? Ja, svarte han. Reven er en leiing. Han tar høns og endog lam. Så du mener at han ikke gjør noe godt. Nei, den er klok, men listig. Nå vil jeg spørre deg.: Har du noe med dette å gjøre? Han svarte: Hvorfor beskylder du meg for slikt? Jo, jeg har kjent på dette en tid, sa jeg, og jeg har bedt mye for denne saken. I natt hadde jeg en drøm, eller drømmesyn: Du gikk iblant oss som før, men du hadde hode som en rev og du påvirket kameratene dine noe ondt. Han ble meget sint og sa: Jeg kan gå hjem. Ja, sa jeg. Det er best at du går, for jeg er sikker på at du er mannen. Han var den som jeg hadde mest nytte av i arbeidet, men jeg kunne ikke ha en som gjorde det så uhyggelig. Han gikk, og var borte i 3 uker. Da kom han ydmyk tilbake og ba om arbeid igjen. Han erkjente at det var han som satte opp de andre. De måtte ha mere lønn. Alt ble ordnet og siden gikk alt bra inntil jeg solgte forretningen i 1943.

I tiden som vi hadde sten-forretningen lærte jeg meget, både timelig og åndelig. Like fra vi tok sten ut fra fjellet og til den var polert og ferdig satt opp, var det for meg et bilde på Guds mening og arbeid for oss mennesker og vår frelse. Det er meget arbeid med stenene for å få den rette størrelse og tykkelse som er bestilt. Ofte er det bomper og skavanker som må fjernes med spesial hammer og slegge osv.. Så også med mennesker som er bundet i synd og mange ting, men vår Gud som ransaker hjertene vet hva åndens attrå er, Han er kyndig og vet hvilke redskaper må brukes for den bundne og sette den plagede i frihet. Arbeidet fortsettes for å danne oss til det mesterstykke han har tenkt med hver og en.

Som jeg fulgte med i arbeidet fant jeg det så interessant å sammenligne med Guds arbeid ned meg selv og mange andre opplevelser. Når stenen var ferdig hugget og fin-hugget, ble den lagt under poleringsmaskinen for å poleres. Det var en særskilt prosess. Vi brukte 3 forskjellige størrelser av haggel (etter hverandre), 3 forskjellig slags Caboverndom pulver til slutt Putty pulver og spiritus. Poleringen var ikke ferdig før vi kunne se oss selv som i et speil. Det er også hav Herrens mål er med oss. Han ønsker å se sitt bilde i oss. Vi synger ofte et kor: Let the beauty of Jesus be seen in me. All his wonderful possion an purity. O, Then Spirit Divine, All my nature refine, till the beauty of Jesus be seen in me. Må Gud hjelpe oss til å være stille under hans behandling så dette må skje at Herrens skjønnhet må bli sett i oss.